

at tilstede Nogen Afgang til eller Samtale med Arrestanten, med mindre Politimesteren dertil maatte have meddelt sit Samtykke, og der findes ogsaa senere i samme Arrestreglement under Titra E. § 13 en saadan Bestemmelse, idet det hedder, at uagtet Arrestanten i Almindelighed ikke maa modtage Besøg af Andre end Præst, Læge eller bestiftet Sagfører; saa kan det dog tillades ham af Politimesteren at modtage Andre og i Særdeleshed sin Familie. Jeg kan ikke i dette Dieblif sige, om det grunder sig paa Praxis eller paa noget bestemt Lovbud, til hvilket Praxis kan slutte sig, udenfor, hvad der nu staar i Arrestreglementet, som jo er af meget senere Dato, og Baretægtsarresten hos os har faaet denne Betydning som Kollusionsarrest, som man jo tillægger den, og hvorfor den jo nu hovedsagelig bruges. Vor kriminelle Retspleie har, som bekendt, efterhaanden udviklet sig, dels ved Lov og dels ved Praxis, og det kommer jo desuden meget an paa, hvorledes man udfører de skrevne Bestemmelser. Efter min Opfattelse vil der nu Intet være til Hinder for, ogsaa for Tiden og ogsaa under Vibeholdelse af vor nuværende kriminelle Retspleie, saadan som vi have den, uden ellers at gjøre nogen Forandring paa andre Punkter i den, at gjøre det Skridt at tilstede, at den vedkommende Arrestant maa faae Extrasoppleining, og at han maa tale med Andre saa meget han vil. Det synes jo dog at være det Allerbilligste og Retfærdigste, at den, som sidder arresteret, og som i det Dieblif sidder som en Plue i et Edderkoppespindel, at han i det Mindste skal have Lov til at tale med Andre om, hvilke Skridt han skal gjøre til sin Retfærdiggjørelse, det har han ikke nu. Jeg veed, som sagt, ikke, om den meget ærede Justitsminister finder sig foranlediget til i Dag at svare mig herpaa; men jeg vil kun sige, at jeg ikke finder, at et benægtende Svar paa, hvad jeg her tillader mig at spørge om, efter min Opfattelse lader sig begrunde ved Hensynet til, at man saa under den nuværende Retspleie ikke kan faae Forbryderne overbeviste; thi dette vilde, jeg kan ikke se Andet, være det Samme som at sige, at, som Forholdene nu ere, ere vi nødte til at anvende saa haarde Midler, som vi kunne, for at presse Tilstaelsen ud af Arrestanterne. Hvilke Mlemper og Uretfærdigheder det medfører, er oftere blevet omtalt i denne Sal, og der er heller ikke næppe nogen Dommer, som nu ligesvem, i det Mindste ikke officielt, vedgaar: Det, man har at gjøre, naar man faar Arrestanten for sig, er naturligtvis at faae ham til at

beskjende, og derjom han ikke er villig, saa at afpresse ham det saa godt, man kan, men at det er det, der sker, og at Systemet medfører, at heller ikke Andet kan ske. da Dommerne jo ogsaa ere Mennesker, kan Ingen bestride.

Schiøth: Til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) skal jeg sige, at det Tilfælde, jeg før omtalte, hvor en Tiltalt blev anbragt i Skabene paa en Dag, hvor han ikke blev forhørt, er et Tilfælde, der nu behandles for Højesteret, og hvor det vil blive særlig fremdraget i Defensionen, at Tiltalte havde siddet i Skabet fra Kl. 8 Morgens til 5 Eftermiddag uden at faae Mad og Drikke, men stadig udsat for Trusler fra vedkommende tilstedeværende Politibetjents Side, fordi han ikke vilde beskjende. Det, der bevæger mig til at tage Ordet, var den ærede Justitsministers Optring før, at der ikke efter hans Mening kunde nægtes den Arresterede Velighed til at indgive en Klage over den Behandling og øvrige Forhold, han havde at klage over. Jeg vil i den Anledning spørge den ærede Justitsminister, om han da vil sørge for, at en saadan Klage uhindret affattes af de for Tiden i Arrest siddende Skomagere, og at der for deres Vedkommende, der falde ind under Forordningen af 15de December 1820 § 2, maa gives Afgang til dem for mig eller en anden Sagfører i Arresten for at hjælpe dem med Klagens Affattelse og med at skrive Klagen, og om den ærede Minister vil sørge for, at disse Folk ikke forulempes, fordi de have indgivet denne Klage.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal ikke indlade mig paa de mange legislative Spørgsmaal, der ere reiste her, det vilde føre os meget for vidt under denne Forespørgsel. De fleste af dem kan ikke saadan besvares med Ja eller Nei, men vil give Anledning til langt flere Overveelser, naar de skulde gjennemføres. Jeg har kun taget Ordet for at svare paa det sidste til mig bestemt rettede Spørgsmaal, og dertil har jeg at sige, at det selvfølgelig staar disse Folk frit for at affatte Klager. Hvorvidt der derimod kan tilstedes den ærede Folkethingsmand eller en anden Sagfører Afgang for at hjælpe dem med disse Klager, kan jeg ikke afgjøre, det maa bero paa vedkommende Forhørsdommer, om han mener, at der overhovedet kan tilstedes Fremmede Afgang til dem paa Undersøgelsens nuværende Standpunkt. Der er vist ikke mindste Grund til at tvivle paa, at de Klager, der maatte blive